

гжбытъ, и увѣрена съмъ че никога не си ъла подобры и попрѣсны.»

И двѣтъ, радостны за туй често запретявано тѣмъ ѣстѣе, наченхх да ѣджтъ, съ дѣтинска радостъ, гжбытъ, които си наготвихх скритомъ съ помощта на сеньоръ Пауло, който имъ даде сичкытъ приправы.

« Небесно ѣстѣе, рече Кармена.

— Разумѣва са, отговори Аиша, чудесно; и азъ, като знайж да различавамъ добрытъ гжбы отъ лошытъ, ще идж утрѣ въ градината, на сжщото мѣсто дѣто намѣрихъ и тѣзи, да неберемъ и другы за да гостимъ баща ти.»

И двѣтъ, сѣднхлы една срѣщо друга, при една лѣскава трапеза, закусувахх, когато Пикильо четѣше ниско, въ единъ жгълъ, « Завоеванъето на Испанія отъ Маврытъ, » и са готвяше да повтори урока си предъ младайтѣ си учителкы щомъ свършахх ѣденъето; но тутакъ си вратата на стаята силно се блѣснххх.

« Кой влѣзва безъ да повыкамы! » рече Аиша.

И тя станж гордо, както и Кармена, а Пикильо бърже хвърли книгата си на една трапеза.

Влѣзе сеньоръ Пауло де-Ченфуего, и, прежълтъ и растреперанъ, извика:

« Не гы ѣждте! не гы ѣждте! . . . идж отъ готварницата; готвачтъ ми каза че сж отъ найотровнытъ . . . че уморяватъ изведнажъ челоуѣка.»

Кармена остро извика . . . полѣтъ и паднхла бы ако не я олавяше Аиша, на която ржката треперяше, и прижрняше.

« Не бой са, сестрице, имай малко дързновеніе!»

А Пикильо, като подскочи до трапезата, грабхх паницата и изѣде останхлытъ гжбы.

« Пикильо, извика Аиша, що правишь? »

И сеньоръ Пауло, който го видѣ, извика [като побѣнѣлъ:

« Видите ли го, лакомыя! въ таквази минута! разбойника! бездѣльника! но самото му лакомство ще го накаже! Самъ Богъ ще го накаже.

— За име Божіе! рече като го пресѣче Аиша; гледай господарката си . . . тичай за помощъ.